

PASLĖPTI KŪNAI

caroline kepnes

Iš anglų kalbos vertė
Jurga Brastavičiūtė

Sofoklis

VILNIUS, 2020

*Ši knyga skirta tau, mama.
Ačiū už gyvybę.*

I

EIMEI PERKU NE ROŽES, o našlaites. Rožės žmonėms, kurie kažką padarė ne taip. Šį kartą viską atlikau gerai. Esu neblogas vaikas. Pasirinkau tinkamai. Eimė Adam gyvena tikrovėje, ne kompiuteryje.

– Našlaitės – oficiali Rod Ailando valstijos gėlė, – sakau vyrui, vyniojančiam gėles. Jis dirba atsainiai, nešvarūs pirštai drasko žiedlapius, mano žiedlapius. *Niu-suknistas-jorkas*.

– Tikrai? – sukrizena jis. – Kasdien sužinai ką nors naujo.

Sumoku grynaisiais ir išsinešu savo našlaites į Rytų septintąją gatvę. Kaip gegužę – gana karšta. Pauostau gėles. *Rod Ailandas*. Esu ten lankęsis. Praėjusią žiemą svečiavausi Mažajame Komptone. Kankinausi iš meilės, jaučiausi persigandęs, kad mano merginai – *Ilsėkis ramybėje*, *Gvinevere Bek*, – gresia pavojus nuo jos emociškai nestabilios draugės – *Ilsėkis ramybėje*, *Persike Selindžer*.

Kažkas supypsi ir aš atsiprašau. Žinau, kada esu kaltas, o žengdamas į perėją signalui mirksint tikrai toks esu.

Visai kaip praėjusią žiemą. Kasdien mintyse tuziną kartų perkratau tą klaidą. Kaip slėpiausi spintoje antrame Selindžerių namo aukšte. Kaip turėjau nusilengvinti, bet negalėjau išeiti. Taigi prišlapinau į puodelį – keraminį *puodelį* – ir padėjau

ji ant kietmedžių išklotų spintos grindų. Sulaukęs progos pabėgau ir niekaip negaliu atsikratyti minties, kad puodelį pamiršau.

Ta diena mane pakeitė. Neįmanoma sugrįžti ir padaryti ką nors kitaip, bet galima gyventi toliau, tapti žmogumi, kuris *prisimena*. Dabar rūpestingai kreipiu dėmesį į detales. Pavyzdžiui, visiškai tiksliai prisimenu akimirką, kai Eimė Kendal Adam grįžo į knygyną „Retos ir skaitytos Mūnio knygos“ ir į mano gyvenimą. Matau jos šypsena, nepaklusnius plaukus (šviesius) ir gyvenimo aprašymą (melagingą). Tai vyko prieš penkis mėnesius: ji pareiškė ieškanti darbo, bet abu žinome, kad iš tiesų ieškojo manęs. Pasamdžiau ją ir pirmą darbo dieną Eimė pasirodė laiku, nešina užrašų sąsiuviniiu ir sąrašų retų knygų, kurias norėjo pamatyti. Turėjo stiklinį indą su *supervaisiais*, kurie neva padeda gyventi amžinai. Atšoviau, kad niekas negyvena amžinai, o ji tik nusijuokė. Skambėjo maloniai, laisvai. Taip pat turėjo lateksines pirštines.

Vieną paėmiau.

– Kam jos?

– Kad nesugadinčiau knygų, – paaiškino.

– Noriu, kad stovėtum už prekystalio, – paprieštaravau. – Tai tik paprastas darbas, daugiausia pildyti lentynas, dirbti su kasos aparatu.

– Gerai, – atsakė ji. – Tačiau ar žinotai, kad egzistuoja „Alisos stebuklų šalyje“ egzemplioriai, verti daugiau nei milijono dolerių?

Nusijuokiau.

– Nenorėčiau tavęs nuvilti, bet „Alisos“ apačioje neturime.

– Apačioje? – paklausė ji. – Ar ten laikote ypatingas knygas?

Norėjau uždėti ranką jai ant juosmens ir nusivesti į narvą, kur *ypatingos* knygos saugomos, laikomos, gelbstimos. Norėjau

ją nurengti ir užsirakinti viduje, ją išgelbėti. Tačiau kantriai laukiau. Įteikiau jai įdarbinimo dokumentus ir rašiklį.

– Žinai, galėčiau tau padėti ieškoti senų knygų kiemo išpardavimuose, – pasakė ji. – Niekada nesi tikras, ką tarp jų atrasi.

Nusišypsojau:

– Tik jei pažadėsi nevadinti jų *kiemo išpardavimais*.

Eimė nusišypsojo. Galvojo, kad, jeigu čia dirbs, *paliks žymę*. Norėjo kartu keliauti į turto išpardavimus, medžioti bibliotekų dovanojamas knygas ir kišti rankas į dėžės su knygomis gatvėje. Ji troško kartu dirbti, o taip gali ką nors pažinti labai greitai ir gerai. Kartu žengi į tuščius, pelėsiais atsiduodančius kambarius ir kartu išskubi lauk įkvėpti šviežio oro, juoktis, sutarti, kad dabar galima eiti išgerti. Mudu tapome komanda.

Akis į mane pakelia senyva moteris su vaikštyne:

– Tu geras berniukas.

Išties. Padėkoju ir nueinu.

Mes su Eime pradėjome susitikinėti prieš kelis mėnesius būdami Viršutiniame Ist Saide, mirusio žmogaus svetainėje. Ji truktelėjo už tamsiai mėlyno sportinio švarko, kurį man nupirko už penkis dolerius per išpardavimą, atlapo. Maldavo atseikėti *septynis šimtus* už pasirašytą, sulamdytą „Velykų parado“ egzempliorių.

– Eime, – sušnibždėjau. – Jeitsas jau ne ant bangos ir atgimimo horizonte nematau.

– Tačiau aš jį dievinu, – maldavo. – Ši knyga man reiškia viską.

Tokios tos moterys; jos jausmingos. Taip tvarkyti verslo nevalia, bet taip pat negalima žiūrėti į Eimės mėlynas akis ir šviesius plaukus kaip iš *Guns N' Roses* dainos ir atsakyti.

– Ką galiu padaryti, kad persigalvotum? – zyzė ji.

Po valandos buvau pernelyg brangaus „Velykų parado“ egzemplioriaus savininku, o Eimė čiulpė man *Starbucks* tualete

Midtaune ir tai atrodė romantiškiau, nei dabar skamba, nes mudu vienas kitam patikome. Tai ne nučiulpimas; mano draugai, tai *fellatio*. Ji atsistojo, nutraukiau jos *boyfriend* džinsus ir sustingau. Žinojau, kad jai nepatinka skustis; jos kojos dažnai būdavo šeriuotos ir ji labai rimtai žiūri į *vandens išsaugojimą*. Tačiau nesitikėjau išvysti krūmo. Ji mane pabučiavo.

– Sveikas atvykęs į džungles.

Štai kodėl šypsaisi eidamas ir štai kaip galima tapti laimingam. Mudu seksualesnė už Bobą Dilaną ir Siuzę Rotolo ant *The Freewheelin'* viršelio ir patrauklesni už Tomą Kruzą ir Penelopę Kruz „Vaniliniame danguje“. Turime projektą: kaupiame „Portnojaus skundo“ egzempliorius. Tai viena mėgstamiausių knygų ir mudu perskaitėme ją darskart. Ji žymikliu pabraukė mėgstamiausias dalis, bet paprašiau naudoti subtilesnį rašiklį.

– Aš nesu subtili, – tarė ji. – Nekenčiu subtilumo.

Eimė – žymiklis; ji aistringa. Ir *žiauriai* dievina „Portnojaus skundą“. Norėčiau turėti visus kada nors išleistus tamsiai geltonus egzempliorius, laikyčiau rūsyje, kad tik mudu galėtume juos paliesti. Neturėčiau kaupti per daug to paties pavadinimo knygų, bet man patinka dulkinti Eimę šalia geltonos knygų sienos. Filipas Rotas pritartų. Ji nusijuokė, kai tai pasakiau, ir pasiūlė parašyti jam laišką. Ji turi vaizduotę ir širdį.

Suskamba mano telefonas. Tai „Brolių Glisonų elektros darbai“ dėl oro drėkintuvo, bet jie gali palaukti. Gavau elektroninį laišką nuo *BuzzFeed* dėl *kietų savarankišku knygynėlių* sąrašo – jis taip pat gali palaukti. Viską galima atidėti į šalį, kai gyvenime atsiranda meilė. Kai tiesiog eini gatve ir įsivaizduoji mylimą merginą, nuogą ant krūvos geltonų „Skundų“.

Prieinu „Mūnio knygas“ ir varpelis sutilindžiuoja praveriant duris. Eimė suneria rankas, piktai dėbso į mane: gal ji alergiška gėlėms? Gal našlaitės – nekoks pasirinkimas?

– Kas negerai? – paklausiu tikėdamasis, kad tai ne pabaigos pradžia, kai mergina virsta kale, kai išgaruoja naujo automobilio kvapas.

– Gėlės? – nustemba. – Žinai, ko noriu labiau už jas?

Papurtau galvą.

– Raktų. Čia ką tik lankėsi vyrukas. Būčiau pardavusi Jeitsą, bet negalėjau parodyti knygos, nes neturiu *raktų*.

Numetu gėles ant prekystalio.

– Nusiramink. Ar paklausei jo numerio?

– Džo, – kreipiasi trepsėdama į grindis. – Šis verslas man svarbus. Žinau, kad elgiuosi kaip kvailė ir neturėčiau sakyti, kaip smarkiai man jis patinka. Bet prašau. Aš noriu raktų.

Nieko nesakau. Privalau viską įsiminti, išsaugoti – tylią foninę muziką – *The Rolling Stones* „Sweet Virginia“, viena mano mėgstamiausių, – tai, kaip dabar krenta šviesa. Durų neužrakinu ir neapsuku ženkle „Atidaryta“. Užeinu už prekystalio, apkabinu ją, palenkiau ir pabučiuoju. Ji man atsako.

Niekada nesu davęs kam nors rakto. Vis dėlto tai turi įvykti. Gyvenimas privalo plėstis. Lovoje turi būti pakankamai vietos kitam žmogui ir, kai toks atsiras, turi įsileisti. Griebiu ateitį abiem rankomis. Sumoku papildomai už absurdiškus raktus su papuošimais, rausvus ir gėlėtus. Įdedu tuos metalinius daikčiukus Eimei į delną ir sulaukiu bučinio.

– Žinau, kad tau tai daug reiškia, – pasako. – Ačiū, Džo. Saugosiu juos kaip savo gyvybę.

Tą vakarą ji ateina ir mudu žiūrime vieną iš kvailių jos filmų – „Kokteilį“, niekas nėra tobulas, – dulkinamės, užsisakome picą, bet staiga sugenda mano oro kondicionierius.

– Ar neturėtume kam nors paskambinti? – paklausia ji.

– Vėlniop jį, – atsakau. – Greitai Žuvusiųjų karuose diena.

Nusišypsau ir prispaudžiu ją, neskustos jos kojos braižo ma-
našias, bet jau pripratau prie to. Man tai patinka. Ji apsilaižo
lūpas.

– Ką sugalvojai, Džo?

– Eik namo ir susikrauk krepšį, – atsakau. – Išsinuomosime
mažą raudoną *Corvette* ir iš čia dingsime.

– Išsikrauste iš proto, – pareiškia ji. – Kur važiuosime tuo
automobiliu?

Įkandu jai į kaklą.

– Pamatysi.

– Pagrobsi mane? – paklausia.

Jeigu ji nori, tada taip.

– Turi dvi valandas. Eik pakuotis.